

Arrest

nr. 101 012 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 augustus 2008 een eerste asielaanvraag in. Zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 juli 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar verzoekster zonder geldige reden geen gevolg gaf aan de oproeping voor het verhoor.

1.3. Verzoekster dient op 27 oktober 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 8 september 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest met nummer 70 173 van 18 november 2011 stelt de Raad de afstand van geding vast.

1.6. Verzoekster dient op 9 oktober 2012 een derde asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 oktober 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [...] geboren [...] en van nationaliteit te zijn : Kosovo die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.10.2012 (1)*

Overwegende dat betrokkene op 04.12.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.07.2009 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 27.10.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 09.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 21.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 09.10.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou kunnen terugkeren naar Kosovo omdat het haar land niet is. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze zeer jong zou geweest zijn toen ze Kosovo verliet. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen familie in Kosovo zou hebben. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen huis zou hebben in Kosovo. Overwegende dat deze problematiek er één is van materiële aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen toekomst zou hebben in Kosovo. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze al vier jaar in België zou verblijven en hier samen met haar man en kinderen een leven zou willen opbouwen. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02.12.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de derde asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoekster aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu zij meermaals werd bedreigd door Albanezen en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden

Verzoekster heeft wel degelijk bijkomende bewijzen bij van haar problemen in haar land van herkomst. Verzoekster mocht nieuwe informatie ontvangen van familie dat zij nog steeds gezocht worden in Kosovo.

Uit deze verklaringen van de familie van verzoekster blijkt duidelijk dat zij niet veilig is en dat ze verzoekster en haar vriend nog steeds zoeken.

De asielaanvraag van de vriend van verzoeker en tevens de vader van de twee kinderen van verzoeker werd wel in overweging genomen en verder onderzocht en dit op basis van dezelfde informatie.

Nu stellen dat de bijgebrachte informatie onvoldoende nieuwe elementen inhouden is niet correct. Uit de bijgebrachte documenten blijkt duidelijk dat de Albanezen nog steeds op zoek zijn naar verzoekster.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoekster het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een nieuwe asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoekster wel degelijk vreest voor haar leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoekster dan ook ernstig in gevaar aangezien zij allereerst dien te vrezen voor de Albanezen die haar viseren omwille van haar afkomst en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoekster valt minstens onder de subsidiaire bescherming.

Verzoekster is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk nieuwe elementen vormen zodat haar nieuwe asiel aanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoekster ziet zwaar af van de feiten die zij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden. Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat het geen nieuwe documenten zouden betreffen tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in haar land van herkomst in hoofde van verzoekster, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan enige nieuwe documenten.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de informatie niet eerder konden neergelegd worden en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoekster nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar verzoekster en haar echtgenoot.

De asielaanvraag van verzoekster dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoekster wel degelijk een gegronde vrees heeft voor haar leven.

Het verhaal van verzoekster is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de nieuwe bijgebrachte elementen die het verhaal van verzoekster ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoekster en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte informatie onvoldoende zijn om een tweede asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Temeer dat op basis van de zelfde informatie de asielaanvraag van [G.G.] wel onderzocht werd.

Het is voor verzoekster onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoekster geen of onvoldoende nieuwe elementen zou bijbrengen.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoekster geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo haar leven veilig te stellen.

Aangezien verzoekster bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor haar was om te vluchten naar het buitenland zodat zij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoekster en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de nieuwe asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen dient te worden.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar haar land van herkomst verzoekster terug in gevaar zal zijn aangezien zij nog steeds gezocht wordt door de Albanen. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte informatie.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoekster geen gegronde vrees zou hebben om terug te worden bij haar terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoekster veilig kan terugkeren.

Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte stukken en informatie door verzoekster. Tegenpartij gaat dan ook te ver in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoekster geen nieuw element aanbrengt.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoekster geen nieuwe elementen aangebracht heeft

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur. Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

[...]

Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 10.10.2012 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelikheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoekster onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekster. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Alleszins blijkt hieruit duidelijk dat de beslissing slechts zeer lichtzinnig tot stand is gekomen u tegenpartij zelf niet de moeite heeft gedaan de feitelijke voorgaande correct te onderzoeken. Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De nieuwe bijgebrachte informatie ondersteunen het verhaal van verzoekster en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS. Verzoekster heeft alle informatie bijgebracht die haar verhaal konden ondersteunen.

Op basis van dezelfde informatie werd de asielaanvraag van de heer [G.G.] wel onderzocht.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoekster bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 10.10.2012 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet

bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte informatie onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen.

Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte informatie die wel degelijke nieuwe elementen inhouden. De verwijzing naar de vorige beslissingen is dan ook nog verkeerdelijk gebeurd.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte documenten van die aard zouden zijn dat zij de appreciatie van het CGVS niet zouden kunnen wijzigen. Dat het echter niet aan tegenpartij is om hierover reeds te oordelen doch wel aan het CGVS.

De bijgebrachte informatie bevatten wel degelijk informatie die nuttig kunnen zijn voor de asielaanvraag van verzoekster en verzoeker had deze documenten en informatie niet eerder ter beschikking zodat zij ze ook niet eerder heeft kunnen bijbrengen.

[...]"

3.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt tevens

aangegeven op grond waarvan verweerder tot deze conclusie is gekomen. Er wordt immers gesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen gegevens zijn die ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat het bevelscomponent betreft, wordt verder verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Hierbij wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat aangezien verzoekster reeds op 2 december 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg doch hieraan geen gevolg gaf, de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zeven dagen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeksters stelling dat er enkel wordt verwezen naar eerdere beslissingen mist, gelet op hetgeen voorafgaat, feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct of niet juridische aanvaardbaar is, dienen de opgeworpen middelen te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoekster verklaarde naar aanleiding van haar derde asielaanvraag het volgende:

“Ik kan niet terug keren naar Kosovo. Kosovo is mijn land niet. Ik was zeer jong toen ik Kosovo heb verlaten. In Kosovo heb ik geen familie meer. Ik heb in Kosovo geen toekomst, geen huis, ... Ik ben al meer dan 4 jaar in België en ik zou graag hier mijn leven in opbouwen samen met man en kinderen.”

Wat deze verklaringen betreft, stelt de bestreden beslissing dat deze aangevoerde elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster aldus geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster met haar uiteenzetting als dusdanig de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat de door haar aangevoerde elementen zoals deze blijken uit voormelde verklaringen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er dient hierbij ook te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing niet wordt besloten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of geen reëel risico in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, doch enkel dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Verzoekster stelt dat wel degelijk voldoende is bewezen dat zij is blootgesteld aan systematische vervolgingen en bedreigingen in de zin van de Vluchtelingenconventie, nu zij *“meermaals werd bedreigd door Albanezen en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden”*. De concrete motieven, op grond waarvan haar aanvraag niet in overweging werd genomen, ontkracht zij daarmee evenwel geenszins. In zoverre zij thans verwijst naar problemen met Albanezen die zij zou hebben gekend of zal hebben in Kosovo waarvoor zij onvoldoende bescherming kan verkrijgen van de plaatselijke autoriteiten, kan de Raad enkel vaststellen dat zij naar aanleiding van haar derde asielaanvraag geen melding heeft gemaakt van dergelijke problemen. Verweerder kon/diende er dan ook geen rekening mee te houden bij het nemen van zijn beslissing. Verweerder diende enkel uitspraak te doen over de elementen welke verzoekster naar aanleiding van haar derde asielaanvraag aanbracht. Ook waar verzoekster stelt dat zij nieuwe informatie mocht ontvangen van familie dat zij en haar vriend nog steeds gezocht worden in Kosovo en dat uit de bijgebrachte documenten duidelijk blijkt dat de Albanezen nog op zoek zijn naar haar, dringt de vaststelling zich op dat op grond van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag enig document voorlegde of dat zij enige verklaring aflegde over problemen met Albanezen. Louter ten overvloede merkt de Raad in dit verband ook op dat verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag net verklaarde geen familie meer te hebben in Kosovo.

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, ligt de bewijslast dat nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorliggen verder niet bij verweerder, doch komt het aan verzoekster zelf toe hiervan het bewijs te leveren.

De Raad benadrukt verder dat de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik stelt dat *“het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan enige nieuwe documenten”*. Ook waar verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“de bijgebrachte documenten van die aard zouden zijn dat zij de appreciatie van het CGVS niet zouden kunnen wijzigen”* blijkt zulks geenszins uit de motivering van de bestreden beslissing. Zoals reeds aangegeven motiveerde verweerder enkel dat de verklaringen van verzoekster geen betrekking hebben op elementen die ressorteren onder de artikelen 48/3 of 48/4

van de Vreemdelingenwet zonder zich hierbij uit te spreken over de geloofwaardigheid als dusdanig van de verklaringen zoals afgelegd door verzoekster. Er blijkt verder ook niet dat verzoekster enig document heeft voorgelegd in het kader van haar derde asielaanvraag. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster aangeeft, blijkt verder evenmin op grond van een lezing van de bestreden beslissing dat daarin wordt gesteld dat haar verhaal bedrieglijk zou zijn. Door verder nog aan te voeren dat zij *“deze documenten en informatie niet eerder ter beschikking”* had, weerlegt zij evenmin de motivering van de bestreden beslissing en dit nog los van de bemerking dat de elementen zoals deze blijken uit de door verzoekster afgelegde verklaringen van aard zijn dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij deze *“niet eerder ter beschikking had”*. Zo stelt de Raad ook vast dat de verklaring van verzoekster dat zij en haar gezin geen huis hebben in Kosovo geenszins een *“nieuw”* element is, daar dit gegeven reeds werd ingeroepen naar aanleiding van verzoeksters tweede asielaanvraag. Betreffende deze aanvraag stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen immers het volgende: *“In verband met de verklaringen van uzelf en enkele van uw familieleden actueel niet naar Kosovo te kunnen terugkeren daar jullie er over geen woning(en) meer beschikken, kan worden opgemerkt dat dergelijk motief zuiver socio-economisch is en op zich dan ook niet ressorteert onder de criteria uit de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming”*.

Verzoekster stelt verder dat de bestreden beslissing getuigt van een *“verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is”*, doch zij toont hiermee niet *in concreto* aan dat verweerder de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld of dat het kennelijk onredelijk was van verweerder om te oordelen dat de elementen zoals ingeroepen door verzoekster – die betrekking hebben op de jonge leeftijd waarop zij haar herkomstland zou hebben verlaten, op elementen die behoren tot de privésfeer of die van materiële aard zijn en op het gegeven dat verzoekster haar toekomst in België ziet – niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en aldus geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen uitmaken. De Raad benadrukt dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toelaat een latere asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de aanvrager geen nieuwe gegevens aanbrengt die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Door de relevantie van de voorgelegde verklaringen te onderzoeken, maakt verweerder – in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt – zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding. Verzoekster maakt enige bevoegdheidsoverschrijding ook geenszins aannemelijk door voor te houden als zou verweerder de inhoud van de stukken hebben onderzocht. Hiertoe kan het volstaan op te merken dat niet blijkt dat verzoekster ter staving van haar derde asielaanvraag enig stuk aanbracht.

Het feit dat de asielaanvraag van verzoeksters partner wel in overweging werd genomen – hetgeen de Raad op basis van het voorgelegde administratief dossier niet kan nagaan – ontnemt verweerder verder de bevoegdheid niet om inzake verzoeksters asielaanvraag wel een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag te nemen. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis te worden onderzocht en dit in het licht van de concrete elementen en stukken zoals aangebracht door de asielzoeker. Er blijkt ook niet dat de asielaanvraag van verzoeksters partner in overweging werd genomen op grond van exact dezelfde verklaringen zoals deze werden afgelegd door verzoekster. De Raad merkt verder ook op dat verzoekster zelf naar aanleiding van haar derde asielaanvraag op geen enkele wijze verwees naar de problemen van haar partner of de door hem afgelegde verklaringen en/of voorgebrachte stukken.

Verzoekster licht verder haar betoog niet toe dat de verwijzing naar de vorige beslissingen die in haar hoofdte zijn genomen niet correct zou zijn gebeurd, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat een dergelijk gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet met concrete gegevens aantoont dat de vaststelling dat zij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is gesteund op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. Nu verzoekster niet heeft aangetoond dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de door haar aangebrachte elementen geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitmaken, diende deze asielaanvraag verder niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of machtsoverschrijding is niet aangetoond.

3.1.2.3. In zoverre verzoekster betoogt dat geen duidelijk onderzoek of slechts een overdreven summier onderzoek werd gevoerd “naar de ware toedracht van de zaak”, lijkt zij verder nog de schending aan te voeren van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing lichtzinnig zou zijn genomen of dat enig verder onderzoek door verweerder zich opdrong. Zoals reeds aangegeven kwam het *in casu* enkel toe aan verweerder na te gaan of de door verzoekster ter staving van haar derde asielaanvraag ingeroepen elementen konden worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad verder op dat deze bepaling betrekking heeft op de bevoegdheden van de commissaris-generaal. De bestreden beslissing werd evenwel genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en dit in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd en wordt in geen geval aannemelijk gemaakt.

3.1.2.5. In zoverre verzoekster tenslotte nog een schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur of van “de bepalingen van de Vreemdelingenwet” wenst aan te voeren, wijst de Raad nog op het volgende. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om op duidelijke wijze de concrete bepaling of het concrete beginsel te duiden dat zij geschonden acht en om toe te lichten op welke wijze deze bepaling of dit beginsel dan wel geschonden zou zijn door de bestreden beslissing. Verzoekster blijft hiertoe in gebreke. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het eerste en het tweede middel zijn, in zoverre deze onontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel als volgt toe:

“De derde asielaanvraag van verzoekster werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoekster vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

De Albanezen zijn immers nog steeds op zoek naar verzoekster en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoekster moest verzoekster terugkeren naar haar land van herkomst.

Ook de Kosovaarse autoriteiten kunnen verzoekster onvoldoende beschermen tegen de Albanezen die verzoekster nog steeds zoeken. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.”

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekster beperkt zich tot een algemene bewering dat haar leven bij een terugkeer naar Kosovo in gevaar zal zijn, nu “*de Albanezen*” nog steeds op zoek zijn naar haar, de Kosovaarse regering haar niet voldoende kan beschermen en zij tevens represailles vreest. Verzoekster blijft evenwel in gebreke dit betoog concreet toe te lichten en te staven met objectieve overtuigingsstukken.

Daarenboven moet worden geduïd dat de commissaris-generaal bij beslissing van 8 september 2011 reeds vaststelde dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is definitief geworden, nu in het tegen deze beslissing ingediende beroep bij arrest met nummer 70 173 van 18 november 2011 door de Raad de afstand van geding werd vastgesteld. Aangezien in de definitief geworden beslissing van de commissaris-generaal van 8 september 2011 – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en zij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen kan ook geen miskenning van dit verdragsartikel vastgesteld worden.

Aangezien geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen, kan evenmin een schending van het artikel 14 van het EVRM – dat enkel in samenhang met een overig verdragsartikel kan worden ingeroepen – worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Zij verduidelijkt het middel als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenzins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien zij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

[...]"

3.3.2.1. Artikel 5 van het EVRM betreft het recht op vrijheid en veiligheid van de persoon en houdt een verbod in op onrechtmatige vrijheidsberoving en detentie.

Verzoekster stelt dat haar vrijheid en veiligheid in het gedrang zal komen bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij stelt hierbij dat zij zal worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad omdat zij haar land van herkomst heeft verlaten. Tevens stelt zij geen inkomen te hebben en geen plaats te hebben om te verblijven in Kosovo.

Verzoekster maakt niet het voorwerp uit van een vrijheidsberovende maatregel en evenmin brengt zij concrete aanwijzingen naar voor dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens haar zal genomen worden. Zij maakt ook op geen enkele manier aannemelijk dat het enkele gegeven dat zij haar herkomstland heeft verlaten in Kosovo wordt beschouwd als hoogverraad. Op grond van een loutere bewering dat verzoekster geen inkomen zal hebben in Kosovo en er geen plaats zal hebben om te verblijven, kan verder evenmin een schending van artikel 5 van het EVRM worden aangenomen.

3.3.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling als volgt luidt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Verzoekster beroept zich op haar opgebouwde sociale banden en integratie met België, doch zij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er moet in dit verband ook geduurd worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 14 november 2005, nr. 151 290). De Raad merkt hierbij bovendien op dat verzoekster de door haar ingeroepen integratie en banden met België op geen enkele wijze aantoont en concreet maakt. Een privéleven in België dat onder de bescherming valt van artikel 8, eerste lid van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Verzoekster betoogt verder dat artikel 8 van het EVRM is geschonden omdat het voor haar (*quasi*) onmogelijkheid is om een familieleven te leiden in Kosovo en dit omdat zij er bij terugkeer zal worden opgesloten of vermoord. Andermaal dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen van algemene aard. Verzoekster werd ook reeds door de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd en zij weerlegt de bestreden beslissing niet dat zij geen nieuwe elementen in deze heeft aangebracht. Zij toont dan ook geenszins aan dat het leiden van een normaal en effectief gezins- of familieleven voor haar in Kosovo niet mogelijk is, in de mate dat al kan worden aangenomen dat zij het bestaan van een gezins- of familieleven in België heeft aangetoond, *quod non*.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekster beroept zich in een vijfde middel op *“humanitaire gronden”*.

Zij stelt hierbij als volgt:

“Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoekster inmiddels bijna 4 jaar in België verblijft en hier reeds haar leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoekster is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands en Frans

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoekster om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot haarzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

3.4.2. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan *“humanitaire gronden”* (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562). Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de bevoegdheid van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS